

Прийшли до мене в гості

Павло Тичина

Прийшли до мене в гості.
З мого ж таки села.
Я хочу їх вітати —
Не знаю, що сказати.

— Нужда! — вони говорять.
(А місто в прапорах...)
— Сама нужда та злидні, —
Й коли вже їм кінець?

Сини нас потішають:
Ось... воля і земля.
А що за тую волю
Та безкінечна кров...

Мовчать. В очах їх сльози.
Я веселю печаль.
На стінах тихо плачуть
Шевченко і Франко.